

РЕШЕНИЕ

№ 20823

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6654** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. П. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-4332-000043 от 04.01.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, като се твърди, че не са налице материалноправните предпоставки за издаването ѝ, а именно – липса на извършено нарушение. Жалбоподателят поддържа, че е правоспособен водач, за което е представена шофьорска книжка, издадена от щата К., САЩ, която към момента на проверката е валидна и е била представена на полицейските служители. Позовава се на чл. 41, т. 6 от Конвенцията за пътното движение от 1968 г.

Ответникът не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 04.01.2024 г. на А. е наложена ПАМ, поради това, че управлява МПС с чуждестранно СУМПС, издадено от щата К., САЩ, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. ЗПАМ е

върчена на 06.06.2024 г.

Към жалбата е представено СУМПС от К., САЩ, валидно до 29.06.2025 г.

Представени са заповеди за компетентност /л. 22 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи – арг. от чл. 165, ал. 1 ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията към която спада управляваното от него моторно превозно средство – за срок от 6 месеца до една година.

В АУАН Серия GA № 1114988/21.12.2023 г., който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има обвързваща доказателствена сила, е посочено, че водачът виновно е нарушил чл. 162, ал. 1 ЗДвП, съгласно който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно свидетелство, когато то не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По делото не се спори, че жалбоподателят е представил СУМПС, издадено от компетентните органи на щата К., САЩ, която не е член на ЕС и не е страна по Споразумението за ЕИП. Не се спори също така, че същият е влязъл в страната на 05.07.2023 г. и след тази дата не е напуснал РБ. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Действително, неспазването на тримесечния срок не лишава водача от правоспособност да управлява МПС по принцип, но същият губи правото да управлява МПС на територията на РБ, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на българското законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В горния смисъл е и трайната съдебна практика: Решение № 5527 от 28.09.2022 г. по адм. д. № 12519/2021 г. на Административен съд София-град; Решение № 15285/23.08.2024 г., по адм. д. № 10236/2023 г. на Административен съд София-град; Решение № 14602/13.08.2024 г. по адм. д. № 3675/2024 г. на Административен съд София-град и други.

В този смисъл съдът намира, че вмененото на А. нарушение е безспорно извършено, а възражението на жалбоподателя за липса на извършено нарушение, което да обуслови налагането на ПАМ, е неоснователно.

Неоснователно жалбоподателят се позовава и на чл. 41, т. 6 от Конвенцията за

пътното движение, като аргументите за това са следните:

Съгласно правилото на чл. 161 ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията (т. 1); държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него (т. 2); свидетелството е придружено от легализиран превод на български език (т. 3); свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата (т. 4); свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария (т. 5).

Анализът на разпоредбата сочи, че в Република България се признават и са валидни чуждестранни национални свидетелства, които не са издадени от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, като конкретните изисквания в зависимост от държавата, издала свидетелството и статута на водача, се съдържат в Конвенцията за движението по пътищата (К.), подписана във В. на 8.11.1968 г., Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, както и в ЗДвП. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по К.. Това е така, т.к. по силата на чл. 48 К., тя отменя и замества Женевската конвенция в отношенията на страните по нея. Следователно за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на К. /така Решение № 6443 от 03.11.2022 г. по адм. д. № 6238/2022 г. на Административен съд София-град; решение № 4636 от 28.03.2019 г. по адм. д. № 12415/2018 г., VII отд. на ВАС, като САЩ не е страна по К.. За тези, които не са страни по К., се прилага Женевската конвенция. Към момента Женевската конвенция от 1949 г. урежда взаимоотношенията между България и следните държави, които не са страни по К.: А., А., Австралия, Б., Б., Б., Б., Б. Ф., К., К., К., К. д'И., К., Доминиканска република, Е., Ф., Г., Х., И., И., И., Й., Л., Л., Л., М., М., М., М., М., Н., Нова Зеландия, Н., П. Н. Г., П., Р., С. Л., С., Ш. Л., С., Т., Т. и Т., У., САЩ, Я., Я..

Действително, Република България и САЩ са се присъединили към Конвенцията за пътното движение, открита за подписване в Ж. на 19 септември 1949 г. (Женевската конвенция за пътното движение), същата е ратифицирана, но е неприложима и неотнормирана към решаването на правния спор по следните съображения:

Чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България предвижда непосредствено включване на нормите на международните договори като съставна част от вътрешното право на Република България и предимство за тях пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. За да станат част от вътрешното право обаче и да имат предимство пред нормите на вътрешното право, е необходимо международните договори да са ратифицирани и обнародвани. Република България се е присъединила към Конвенцията за пътното движение от 1949 г. преди сегашната Конституция и при действието на други конституционни и законови разпоредби. Видно от член единствен, т. 1 на Закона за оттегляне на резерви и декларации по

международни конвенции относно задължителната юрисдикция на международния съд и на международния арбитраж (обн. ДВ. бр.8 от 27 Януари 1994г.), Женевската конвенция от 1949 г. е ратифицирана с Указ № 445 от 1962г., но не е обнародвана в Държавен вестник. Съгласно Решение № 7 от 2.VII.1992 г. на Конституционния съд по конст. д. № 6/92 г., за да придобият предимство по смисъла на чл. 5, ал. 4 от Конституцията пред нормите на вътрешното законодателство, международните договори, приети и ратифицирани преди сега действащата Конституция, също е необходимо да бъдат обнародвани. След като Женевската конвенция от 1949г. не е обнародвана в ДВ, тя няма предимство пред нормите на вътрешното право /така решение № 2222/02.04.2021 г. по адм. д. № 11394/2020 г. на АССГ/ и следователно не би могла да преодолее изискванията и условията на Закона за движение по пътищата, свързани с чуждестранното свидетелство за управление на МПС.

И така, приложими в конкретния казус остават нормите на ЗДвП, които императивно въвеждат изисквания за валидност на СУМПС (чл. 161), както и срок, в който тази валидност може да бъде упражнена от правоимащите лица (л. чл.162). Предвиден е краен срок, след изтичането на който се дерогира валидността на чуждестранното СУМПС, а неподмянето му в съответния срок е скрепено със санкция и е основание за прилагане на ПАМ от процесния вид, тъй като по смисъла на българското законодателство водачът не притежава валидно свидетелство за управление.

В обобщение съдът намира, че са налице предпоставките за прилагане на ПАМ от процесния вид и законосъобразно е упражнена властническата компетентност от издателя на заповедта. Макар подходът на законодателя да търпи критика по отношение различния срок, предвиден за български граждани (чл. 162, ал. 1 ЗДвП) и за чужденци (чл. 162, ал. 2 ЗДвП), то нормата, като част от позитивното право, следва да бъде приложена такава, каквато е, и по начин, съобразен с утвърдената трайна съдебна практика /напр. Решение № 15285 от 23.08.2024 г. по адм. д. № 10236/2023 г. на Административен съд София-град; Решение № 5527 от 28.09.2022 г. по адм. д. № 12519/2021 г. на Административен съд София-град; Решение № 15285/23.08.2024 г. по адм. д. № 10236/2023 г. на Административен съд София-град; Решение № 14602/13.08.2024 г. по адм. д. № 3675/2024 г. на Административен съд София-град и др./.

С оглед изложеното жалбата следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-000043 от 04.01.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, с която на А. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: